

(gemachtigde: S. Schreiner), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: R. Silva de Lapuerta, kamerpresident, J. Makarczyk en P. Kūris (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: F.G. Jacobs; griffier: R. Grass, op 10 maart 2005 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan de richtlijnen 2002/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische-communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten (Toegangsrichtlijn), 2002/20/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 betreffende de machtiging voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Machtigingsrichtlijn), 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Kaderrichtlijn), en 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Universeledienstrichtlijn), is het Groothertogdom Luxemburg de krachtens deze richtlijnen op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.

2. Het Groothertogdom Luxemburg wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 190 van 24.07.2004.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 10 maart 2005

in zaak C-240/04: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België (¹)

(Niet-nakoming — Richtlijnen 2002/19/EG, 2002/20/EG, 2002/21/EG en 2002/22/EG — Elektronische-communicatienetwerken en -diensten — Niet-omzetting binnen gestelde termijn)

(2005/C 115/16)

(Procestaal: Frans)

In zaak C-240/04, betreffende een beroep wegens niet-nakoming krachtens artikel 226 EG, ingesteld op 8 juni 2004, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: M. Shotter) tegen Koninkrijk België (gemachtigde: E. Dominkovits), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: R. Silva de Lapuerta, kamerpresident, J. Makarczyk en P. Kūris (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: F.G. Jacobs; griffier: R. Grass, op 10 maart 2005 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Door niet alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan de richtlijnen 2002/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische-communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten (Toegangsrichtlijn), 2002/20/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 betreffende de machtiging voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Machtigingsrichtlijn), 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Kaderrichtlijn), en 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Universeledienstrichtlijn), is het Koninkrijk België de krachtens deze richtlijnen op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.

2. Het Koninkrijk België wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 190 van 24.07.2004.

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Tweede kamer)

van 17 februari 2005

in zaak C-250/03 (verzoek van Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia om een prejudiciële beslissing): Giorgio Emanuele Mauri tegen Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano (¹)

(Artikel 104, lid 3, Reglement voor procesvoering — Toegang tot beroep van advocaat — Regeling betreffende examen tot verkrijgen van toegang tot uitoefening van beroep van advocaat)

(2005/C 115/17)

(Procestaal: Italiaans)

In zaak C-250/03, betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 234 EG, ingediend door het Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Italië), bij beslissing van 13 november 2002, ingeschreven op 11 juni 2003, in de procedure: Giorgio Emanuele Mauri tegen Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano, heeft het Hof (Tweede kamer), samengesteld als volgt: C.W.A. Timmermans (rapporteur), kamerpresident, C. Gulmann, R. Schintgen, J. Makarczyk en J. Klučka, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: R. Grass, op 17 februari 2005 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

De artikelen 81 EG, 82 EG en 43 EG verzetten zich niet tegen een bepaling als die van artikel 22 van Reale Decreto Legislativo nr. 1578 van 27 november 1933, in de op het ogenblik van de feiten in het hoofdgeding geldende versie, volgens welke, in het kader van het examen dat voor de toegang tot het beroep van advocaat eerst moet worden afgelegd, de jury is samengesteld uit vijf door de minister van Justitie benoemde leden, namelijk twee magistraten, een hoogleraar recht en twee advocaten, waarbij laatstbedoelden zijn aangewezen door het Consiglio nazionale forense (Nationale raad van de orde van advocaten) op gezamenlijk voorstel van de raden van de orde van het betrokken ressort.

(¹) PB C 200 van 23.08.2003.

Hogere voorziening, op 14 februari 2005 ingesteld door Koninkrijk Zweden tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer — uitgebreid) van 30 november 2004 in zaak T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds GmbH, ondersteund door Koninkrijk der Nederlanden, Koninkrijk Zweden en Koninkrijk Denemarken, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland

(Zaak C-64/05 P)

(2005/C 115/18)

(Procestaal: Engels)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 14 februari 2005 hogere voorziening ingesteld door Koninkrijk Zweden, vertegenwoordigd door K. Wistrand als gemachtigde, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer — uitgebreid) van 30 november 2004 in zaak T-168/02 (¹), IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds GmbH, ondersteund door Koninkrijk der Nederlanden, Koninkrijk Zweden en Koninkrijk Denemarken, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland.

Rekwirant concludeert dat het het Hof behage:

- 1) het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 30 november 2004 in zaak T-168/02 te vernietigen;
- 2) de beschikking van de Commissie van 26 maart 2002 nietig te verklaren, en
- 3) de Commissie te verwijzen in de kosten die het Koninkrijk Zweden zijn opgekomen in de procedure voor het Hof van Justitie.

Middelen en voornaamste argumenten

De Zweedse regering stelt dat het Gerecht van eerste aanleg met het bestreden arrest het gemeenschapsrecht heeft geschonden.

Om te beginnen heeft het Gerecht van eerste aanleg opgemerkt dat het recht op toegang tot documenten van de instellingen, bepaald in artikel 2 van verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad (hierna: „openbaarheidsverordening”), betrekking heeft op alle documenten die deze instellingen onder zich hebben, en dat deze in voorkomend geval dan ook gehouden kunnen zijn tot mededeling van documenten van derden, waartoe met name de lidstaten behoren. Verder heeft het Gerecht van eerste aanleg verduidelijkt dat de zogenoemde auteursregel, die bepaalt dat de auteur van het document daarover de controle behoudt en dus over openbaarmaking kan beslissen ongeacht bij wie het document berust, niet is opgenomen in de verordening.

Het Gerecht van eerste aanleg heeft zich niettemin op het standpunt gesteld dat de lidstaten blijkens artikel 4, lid 5, van de openbaarheidsverordening een bijzondere behandeling genieten en dat de auteursregel derhalve geldt voor door lidstaten opgestelde documenten. Het Gerecht van eerste aanleg heeft als rechtvaardigingsgrond voor zijn standpunt gegeven dat, ten eerste, de verplichting om overeenkomstig artikel 4, lid 5, van de openbaarheidsverordening de toestemming te verkrijgen, anders een dode letter zou kunnen blijven en, ten tweede, deze verordening tot doel noch tot gevolg heeft, de nationale wettelijke regelingen te wijzigen. Volgens het Gerecht van eerste aanleg is een lidstaat niet verplicht, zijn verzoek krachtens artikel 4, lid 5, van de openbaarheidsverordening te motiveren.

De Zweedse regering is echter van mening dat de uitlegging van het Gerecht van eerste aanleg in de betrokken bepaling noch in enige andere bepaling van deze verordening uitdrukkelijk en ondubbelzinnig steun vindt. Aldus kan niet op grond van een van de argumenten waarop het Gerecht van eerste aanleg zijn uitlegging heeft gebaseerd, al dan niet in combinatie met andere argumenten, worden voorbijgegaan aan het fundamentele beginsel waarop de openbaarheidsverordening is gebaseerd. Volgens deze verordening staat het aan de instelling bij wie een document berust, om te beslissen of het document openbaar moet worden gemaakt. Wanneer geen enkele van de in artikel 4, leden 1 tot en met 3, voorziene uitzonderingen op het beginsel van openbaarmaking van toepassing is, dient het document openbaar te worden gemaakt. De verplichting om overeenkomstig artikel 4, lid 5, van de openbaarheidsverordening toestemming te verkrijgen is een procedureregeling waarvan het doel ook kan worden bereikt, indien de lidstaten geen absoluut vetorecht hebben. Het ontbreken van een vetorecht leidt evenmin tot wijziging van de nationale wettelijke regelingen.

Overeenkomstig de openbaarheidsverordening kan de toegang tot een document slechts worden geweigerd op grond van een van de in artikel 4, leden 1 tot en met 3, genoemde uitzonderingen. Indien de betrokken lidstaat zijn weigering van openbaarmaking van een document niet motiveert, bestaat de kans dat de instelling niet in staat zal zijn, te achterhalen of in dat specifieke geval geheimhouding vereist is, hetgeen een reden kan zijn om openbaarmaking van het document te weigeren op grond van de in de openbaarheidsverordening voorziene uitzonderingen op het beginsel van openbaarmaking.